

Ere zij God in de hoge, en vrede op aarde

Ds. J. IJsselstein – Psalm 29

Liturgie:

Psalm 95:1,2

Lezen Psalm 29

Psalm 29:1,5

Psalm 89:4

Psalm 99:8

Psalm 29:6

Gemeente, we overdenken vanmorgen met Gods hulp samen de psalm die ons voorgelezen is, Psalm 29. We zullen die psalm vers voor vers met elkaar gaan overdenken.

Het thema voor de preek is:

Glorie aan God!

En daarbij gaan we letten op drie aandachtspunten. Want deze psalm bestaat ook uit drie delen.

In de eerste plaats letten we op *een blik in de hemel*. Dat ziet u in vers 1 en 2.

In de tweede plaats letten we op *een storm op de aarde*. Dat ziet u in vers 3 tot en met 9.

En in de derde plaats letten we op *een regenboog daartussen*. Dat ziet u als laatste in vers 10 en 11.

Dus drie aandachtspunten, bij het thema: Glorie aan God!

1. Een blik in de hemel

2. Een storm op de aarde

3. Een regenboog daartussen

Als eerste dus:

1. Een blik in de hemel

Leest u maar meer in vers 1 en 2.

Een psalm van David.

Geeft (aan) de HEERE, gij kinderen der machtigen, geeft (aan) de HEERE eer en sterkte.

U, godenzonen, u, engelen, geeft (aan) de HEERE de eer Zijns Naams.

Aanbidt de HEERE in de heerlijkheid des heiligdoms.

Het is een roep van de aarde naar de hemel, naar de engelen.

En je voelt in die roep de opklimming:

Geef de HEERE!

Geef de HEERE eer en sterkte!

Geef de HEERE de eer van Zijn Naam!

En val voor Hem neer: Aanbid Hem! En geef Hem eer!

Niet dat zij, de engelen, of wij ooit iets aan God kunnen *geven*, in die zin dat we iets aan Hem zouden kunnen toevoegen, want in God is geen gebrek.

Maar, engelen (dat is de oproep), verklaar Hem, de HEERE, de eer en de glorie!

En u voelt, als dit een oproep is aan heilige engelen in de heerlijkheid van het hemelse heiligdom, dan geldt dit zeker ook voor ons.

Geef eer aan God in Zijn heiligdom. Hier in de kerk, in de dienst van het Woord. En in het hart, door Paulus genoemd, de tempel, het heiligdom van de Heilige Geest. Geef eer aan God en buig diep voor Hem.

Dat is de inhoud van heel de eredienst in de hemel, en in de kerk, en in het levend gemaakte hart op de aarde.

a. En dat is in de eerste plaats *confronterend*.

Want aan wie geeft u eer en glorie? Jij?

‘Geef de HEERE eer en sterkte!’

Maar die eer hebben wij liever zelf. En die kracht schrijven we liever aan onszelf toe.

‘Geef de HEERE de eer van Zijn Naam!’

Maar wij geven Hem zo vaak de Heere *niet*. Werelds leven, ongeloof, wantrouwen, mopperen, het *berooft* God allemaal van Zijn eer.

b. En vandaar dat dit in de tweede plaats bedoeld is *om ons op te wekken en aan te sporen*.

Onbekeerde vrienden, geef de *HEERE* de eer!

De grote God, Die alleen IS, WAS en ZIJN ZAL. De HEERE, met vijf hoofdletters geschreven. Zijn Naam wordt in deze psalm achttien keer genoemd.

U hebt Hem verlaten. U zult geen vrede hebben. Kom terug!

U geeft eer aan anderen. Aan uzelf, om wie u bent, om wat u kan.

U aanbidt anderen: de godenzonen, de idolen van deze tijd. De sterren van de wereld van sport, muziek en amusement.

Denkt u, terwijl heel de hemel Hem aanbidt, dat u dat vol kunt houden?

Kom! Geef de *HEERE* de eer en aanbid *Hem!*

Belijd uw zonden en buig voor *Hem!*

Dit is, zo zei ik, in de tweede plaats bedoeld om ons op te wekken en aan te sporen.

Ook ons, kinderen van God, geliefde medechristenen.

Kom, laat ons samen, Israëls HEERE, de eer geven en Hem aanbidden.

Alle eer en glorie zijn voor Hem.

Hij, Die wij nooit eer en glorie gaven, zocht ons op, vond ons en gaf ons genade.

Zouden wij dan eer en glorie aan anderen geven? Aan onszelf? Om onze prestaties, om onze ervaringen?

Zouden wij dan buigen voor de afgoden van deze tijd?

Zouden wij dan (hoe dan ook, ook in de dienst van de Heere) eer naar onszelf toehalen?

De glorie en de lof zijn voor de Drie-enige God!

Laat ons heerlijkheid aan Hem geven.

Laten wij voor Hem neervallen en Hem aanbidden (Openb. 19:4,7).

c. Want dit is in de derde plaats ook *om ons vooruit te laten kijken*.

Geliefde gemeente, kijk naar waar u nu mee bezig bent. Hetzij goddeloos, levend in de zonde, of netjes en voorbeeldig, maar zonder God en zonder een geestelijk levend hart.

Kijk naar *waar u nu mee bezig bent*.

En: Kijk *vooruit*. En denk na.

Kan het zo blijven, zoals het nu is? Als u denkt aan wat Paulus schrijft in Filippenzen 2: *Daarom heeft [God Christus] uitermate verhoogd en heeft Hem een Naam gegeven, welke boven allen naam is, opdat in de Naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen die in de hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn, en alle tong zou belijden dat Jezus Christus de Heere is, tot heerlijkheid Gods des Vaders* (Fil. 2:9-11).

Wilt u *God* de eer geven?

Breek dan *nu* met uw zonde en met uw lege godsdienstigheid.

Buig dan *nu* uw knie voor Koning Jezus.

En belijd dan *nu* dat Hij Heere is, door God de Vader naar deze wereld gezonden om verloren zondaars te redden.

Laten we samen zingen, voordat wij verder gaan met ons tweede aandachtspunt, Psalm 89:4:

Wie is als Gij, o HEER, o God der legerscharen?

Wie is aan U gelijk? Wie kan U evenaren?

Gemeente, wij gaan verder met ons tweede aandachtspunt:

2. Een storm op de aarde

Leest u maar mee en kijk ondertussen naar wat er gebeurt.

In vers 3: *De stem des HEEREN is op de wateren, de God der ere dondert; de HEERE is op de grote wateren.*

Het begint op de Middellandse Zee. Een geweldige storm, een voortgejaagde wind en donderslagen. Het is niet de kracht van de natuur, het is de kracht, het is de stem van de Schepper.

Kijk maar in vers 4: *De stem des HEEREN is met kracht; de stem des HEEREN is met heerlijkheid.*

In het rijk van de natuur, maar ook en vooral in het rijk van de genade.

De stem van de Heere overwint machtige tegenstanders en vijandige harten. Hij breekt hoogmoed en werpt op de grond.

Christus, het vleesgeworden Woord, de stem des Heere spreekt met heerlijkheid en is vol van majesteit.

Kijk maar naar vers 5: *De stem des HEEREN breekt de ceders; ja, de HEERE verbreekt de ceders van Libanon.*

Die eeuwenoude, geweldige, trotse bomen... Ze beven, kraken, knakken en breken.

Niets en niemand is bestand tegen het machtige geweld van deze stormwind.

a. Niemand blijft overeind, hoewel voor het oog sterk, als de wind over ons gaat, onze kracht beneemt en ons leven breekt.

Zelfs de sterkste cederbomen breken. De sterkste is enkel ijdelheid.

Gemeente, u gaat voorbij. Ooit komt er een windvlaag over uw leven. Nu bloeit uw bloem. Maar dan knakt uw steel, uw schoonheid gaat verloren. Men kent en vindt uw standplaats zelfs niet meer.

b. Niemand blijft in dit leven overeind, en niemand zal in de dag des Heeren overeind blijven.

Want (zo zegt Jesaja), *de dag des HEEREN der heerscharen zal zijn tegen alle hovaardige en hoge, en tegen alle verhevene, opdat hij vernederd worden* (Jesaja 2:12).

Alle knie zal zich buigen.

Denk na... Kijk vooruit... U bent op weg naar de eeuwigheid.

c. Niemand blijft overeind in dit leven, straks, en (Gode zij dank) *nu*...

Als de stem van de Heere spreekt, door het Woord, met (zoals staat in vers 4) kracht en heerlijkheid.

Als de wind van de Geest gaat waaien... De kracht ervan was hoorbaar op de Pinksterdag, in dat geluid als van een geweldige gedreven wind.

Als de wind van de Geest gaat waaien... Dan breekt onze hoogmoed, dan beven we.

Kijk maar naar vers 6: *En Hij doet ze huppelen als een kalf, de Libanon en Sirjon als een jongen eenhoorn.*

Die onverzettelijke bergen, de Libanon en de Hermon, huppelen op en neer als een jonge os. De aarde beeft. En wat nooit in beweging leek te kunnen komen, beweegt nu wel.

De bergen smelten als was voor het aanschijn des HEEREN, voor het aanschijn des Heeren der ganse aarde (Psalm 97:5).

En dus..., wanhoop niet, verharde zondaars. De stem des Heeren beweegt het onbeweeglijke en breekt het schijnbaar onbreekbare.

En zij vallen voor Hem neer.

En, vers 7: *De stem des HEEREN houdt er vlammen vuurs uit.*

Bliksemschichten schieten door de lucht en verdelen zich naar de grond.

En..., wat gebeurt er dan, jongens en meisjes?

Dit. Ineens is alles verlicht. Zelfs de donkerste uithoeken lichten op. En de meest verborgen plek is ineens zichtbaar.

De stem van de Heere, de machtige stem van God in het Evangelie verlicht donkere plaatsen, verlicht de schuilhoeken van ons hart en legt mensen op de grond.

En dus..., wanhoop niet, dode, verharde zondaars, met een donker hart vol verborgen zonden, omhuld door een schijn van christen-zijn.

De stem van de Heere verlicht de donkerste hart en laat het hardste hart smelten.

En zij vallen voor Hem neer.

Dit is opnieuw profetie van de komende Pinksterdag. Als er tongen als van vuur gezien

worden. Het is de Heilige Geest Zelf, Die met kracht en majesteit verlicht, verwarmt, de zonde verbrandt en heilig vuur geeft om de grote werken van God te verkondigen. Harde harten breken, stenen harten splijten, vijanden buigen en breken. En dus..., wanhoop niet, vijanden van God en Christus. Maar bid om de stem, om de kracht en de genade van de Heere in uw hart.

Verder trekt die geweldige storm. Van het noorden, van het gebergte van de Libanon en de Hermon, tot diep in het zuiden, tot in de woestijn van Arabië toe. Kijk maar in vers 8: *De stem des HEEREN doet de woestijn beven; de HEERE doet de woestijn Kades beven.* De wildernis schudt en beeft.

Van...? Kijk maar naar vers 9. Van de *stem des HEEREN*. Dit is inmiddels de zevende keer dat u al meeluisterend, hoort over *de stem des HEEREN*. Het water van de zee kolkte, cederen braken, bergen bewogen zich, bliksemschichten ontdekten wat onzichtbaar leek, en dat was allemaal door *de stem des HEEREN*. Maar u...? Hoe vaak hebt u de stem van de Heere al gehoord? Hoeveel geweld heeft de stem van de Heere al op uw leven gedaan? Boog u ook? Brak u ook? Of bleef uw hart hard, onbeweeglijk en dood? En toch..., wanhoop niet. Er is hoop voor harde, verharde en schijnbaar onbreekbare harten. Deze hoop (in God): niets en niemand is bestand tegen de stem van de Heere, als Hij spreekt met kracht en majesteit. Roep dan, bid dan, vraag dan, of de Heere nu spreken zal en uw harde hart zal breken.

Nog een keer horen we de stem van de Heere met kracht in vers 9: *De stem des HEEREN doet de hinden jongen werpen en ontbloot de wouden; maar in Zijn tempel zegt Hem een iegelijk eer.* Vrouwelijke herten werpen angstig hun jongen. En de wildernis ligt in flarden. Alles lijkt verwoest. Deze storm laat een spoor van verwoesting achter zich. Gebroken bomen, gespleten rotsen, angstige dieren, verwoeste bossen.

Maar dan ineens...!
Vers 9: *Maar in Zijn tempel zegt Hem een iegelijk eer.*
Wat gebeurt er? Je zou verwachten dat overal, alles en iedereen sprakeloos zou staan. Maar wat gebeurt er *in de hemel*? Daar zegt Hem een iegelijk eer. En u ziet, als u meeleest in uw Bijbel, dat het woord 'Hem' schuin gedrukt staat. Er staat letterlijk in het Hebreeuws: Daar, *in de hemel zegt iedereen: Glorie!*

Dus, terwijl de stem van de Heere op aarde spreekt met geweldige kracht en majesteit, heel de schepping beeft, het gerommel van de donder dreunt en rolt weg in het oneindige,

klinkt in de hemel uit de monden van miljarden engelen een geweldig en adembenemend:
Glorie!

Het is een uitbarsting van vreugde.

En tegelijkertijd zijn de nederigheid en de eerbied tastbaar.

Glorie aan Hem! Glorie aan God. Terwijl wij buigen en Hem aanbidden.

In Zijn tempel. In de hemel.

Maar ook op de aarde. In de plaats waar de Heere gediend wordt. In de kerk.

Daar moeten ook onze harten en monden in nederigheid (veel meer dan bij de engelen), in verwondering, vreugde en aanbidding, denkend aan de grote daden en de stem van de Heere uitroepen: *Glorie!*

Zo ook in de tempel waar, zegt Paulus, de Heilige Geest woont. Dat wil zeggen in onze harten, kinderen van God, waar de stem van de Heere onze duisternis verlichtte, onze hoogmoed brak en ons bevende bracht aan Zijn voeten.

Ook daar moeten wij uitroepen: *Glorie!*

Geen glorie aan ons. Maar zoals Psalm 115 zingt: *Niet ons, o HEERE, niet ons, maar uw Naam geef eer, om Uw goedertierenheid, om uw waarheid wil.*

Glorie aan U!

Laten we dat, gemeente, niet vergeten. De Kleine Catechismus van Westminster begint met de vraag: Wat is het voornaamste doel van het leven van de mens?

Antwoord? Dat ik bekeerd word? Dat ik goed terechtkom?

Nee, het voornaamste doel van het leven van de mens is de verheerlijking van God en volle eeuwige vreugde in Hem te hebben.

Deze psalm gaat over God. En het voornaamste doel van ons leven is God: Zijn heerlijkheid en glorie. De rest is van geen waarde. Al het andere gaat voorbij.

Dus, zoek de eer en de glorie van God, gemeente.

Door?

Door voor Hem te buigen. Door Hem te geven wat Hij waard is te krijgen.

Door te buigen voor Zijn Christus.

Trouwens, zou die hoge God, Die hier in kort met woorden getekend wordt, Die Zijn liefste Zoon in deze wereld zond om vijanden met Hem te verzoenen, het uiteindelijk dulden, als u niet voor Hem zou buigen, als u Hem zou verachten en het bloed van Zijn Zoon zou vertrappen?

Zou Hij het dulden, als u de stem van de Heere, Zijn spreken in de prediking van het Woord, tot zevenmaal gehoord, zou negeren?

Nee! Niet!

Kus daarom de Zoon. Dat wil zeggen: buig in aanbidding en onderwerping voor Hem neer. Onderwerp u aan Hem. Geef eer aan Hem. Zoals we nu samen gaan zingen uit Psalm 99:8: *Geeft dan eeuwig' eer, onze God en HEER'*

Gemeente tot slot ons derde aandachtspunt:

3. Een regenboog daartussen

In de hemel wordt gezongen en gejuicht: *Glorie!*

Op de aarde heeft een geweldige storm een spoor van verwoesting achter zich gelaten. Terwijl hij van het noorden, van het gebergte van de Libanon en de Hermon, doorgetrokken is tot in het diepe zuiden, tot Kades, tot de woestijn van Arabië toe.

En dan ineens... *is het stil...*

Zoals dat bij ons ook vaak zo is, na een onweersbui, na hagel, bliksem en harde windstoten.

En dan ineens... *is het stil...*

Dan ineens is er iets van het suizen van een zachte stilte.

De zon licht op, en... in de wolken zie je de regenboog.

Teken van...?

Teken van: Uw macht is groot (die zagen we zojuist), en Uw trouw zal nooit vergaan.

Lees maar mee in vers 10: *De HEERE heeft gezeten over de watervloed; ja, de HEERE zit, Koning in eeuwigheid.*

De Heere *zat* op de watervloed. Het woord voor watervloed dat hier gebruikt wordt, doet direct denken aan de zondvloed in de tijd van Noach, aan de tijd van de regenboog.

De Heere *zat* op de watervloed, en: de Heere *zit* (en zal blijven zitten). Hij is Koning in eeuwigheid.

Heidense mensen dachten, en wij denken vaak nog steeds: stormen, overstromingen, epidemieën, daar zit iets in van chaos, dat is oncontroleerbaar, dat loopt uit de hand. En dus raken in paniek. Zo zijn wij, kleine mensjes.

Die niet zien, maar hier gelukkig wel kunnen lezen, dat het hierboven anders is.

Bij de Heere is rust, controle, kalmte.

Hij *zat*. Als teken van rust, zelfs op de zondvloed.

En Hij *zit* blijvend als Koning. Want Mij, zegt de Heere Jezus, is gegeven alle macht in de hemel en op de aarde.

Niets loopt Hem uit de hand. Geen storm, geen overstroming, geen pandemie...

Laat staan onze kleinmenselijke zorgen. Die ons zeker wel veel zorgen kunnen baren.

‘Mijn ziekte. Hoe zal die aflopen?’

Mijn zwangerschap. Hoe zal het gaan? Zal ons kindje gezond zijn?

Mijn huwelijk, mijn gezin, mijn werk?’

Maar de Heere zit. Hij heeft alle dingen in Zijn hand.

Zijn wegen zijn heilig. Laten we Zijn hoog, Zijn wijs beleid, Zijn heiligheid niet tegenspreken.

Alsof *wij* ons leven in *onze* handen zouden hebben.

De Heere regeert!

Wat is dat troostvol. Vooral als je weten mag, die Heere, is mijn Koning en mijn God.

Van Hem verwacht mijn ziel een heilrijk lot.

Hij zit. Terwijl het hier op aarde zo kan stormen. Hij zit en zorgt.

En dus, zegt de Heere Jezus: Wees niet bezorgd. *Aanziet* (kijk naar) *de vogelen des hemels, dat zij niet zaaien, noch maaien, noch verzamelen in de schuren; en uw hemelse Vader voedt nochtans dezelve; gaat gij dezelve niet zeer veel te boven?* (Matt. 6:26)

De Heere zit, Koning in eeuwigheid.

Koning over iedereen. Ja, elk der vorsten zal zich buigen en vallen voor Hem neer. Wordt het dan niet de hoogste tijd, onbekeerde vrienden, ook uw knieën voor Hem te buigen?

En dan zien we tot slot in vers 11 de volle regenboog, als we lezen: *De HEERE zal Zijn volk sterkte geven; de HEERE zal Zijn volk zegenen met vrede.*

De HEERE, met vijf hoofdletters geschreven. De trouwe God, Die nooit laat varen, Die nooit zal loslaten het werk van Zijn handen. Die Zijn Woord houdt, Die Zijn beloften vervult.

Hij zal...

En dan ineens krijgt vers 11 een bijzondere richting.

Hij zal *Zijn volk*...

Zijn volk, dat Hij van eeuwigheid heeft liefgehad.

Zijn volk, dat Christus gekocht heeft met de prijs van Zijn bloed.

Zijn volk, dat de Heilige Geest levend gemaakt, verlicht en vernederd en tot genade gebracht heeft.

De Heere zal Zijn volk, de armen van geest, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid van Christus, de zachtmoedigen, de vreedzamen...

Hij zal Zijn volk, de kleinen met de groten...

Hij zal Zijn volk *sterkte geven*.

En hoe sterk Hij Zelf is, dat hebt u net gehoord. Die sterke, die almachtige God, Hij geeft de vermoeiden kracht, Hij *ondersteunt hen die vallen en richt de gebogenen op* (Ps. 145:14).

Hij geeft *sterkte* in onze ziel. In de strijd tegen de zonde, tegen de duivel en de verleiding van de wereld. In geestelijke duisternis en verlating. In al de moeite en het verdriet van dit leven.

Altijd mogen we met al de nood van ons hart en leven tot Hem vluchten, ons hart zoals Hanna voor Hem uitstorten,

Hij zal Zijn volk *sterkte* geven. Hij weet wat goed voor ons is. En geeft ons kracht naar kruis.

Maar, Hij geeft niet alleen sterkte en kracht, maar ook (zoals u ziet in vers 11b) *vrede*.

Want vers 11 zegt als laatste: *De HEERE zal Zijn volk zegenen met vrede.*

Wat is dat een zegen.

Eerst klonk er verzen lang: *Ere zij God* in de hoge! Glorie aan Hem! Heilig, heilig, heilig is de HEERE!

En nu klinkt van onder de regenboog van Gods trouw een liefelijk: *Vrede op aarde*, in mensen een welbehagen.

De Heere brengt ons tot aanbedding.

Ook in de moeilijkste perioden van ons leven. Waar we Zijn machtige handen zien.

Waar we Zijn stem horen: Laat af en weet dat Ik God ben.

En wij zeggen de engelen na: *Glorie!*

De Heere brengt ons tot aanbedding, *en schenkt ons Zijn gunst.*

Hij toont ons Zijn vriendelijke aangezicht. En dat is beter dan dit tijdelijke leven.

Hij laat ons Zijn *vrede* ervaren. Zoals bij Elia aan de berg Horeb, in het suizen van een zachte stilte.

Waar we *horen*: De hitte van Mijn gramschap is geblust. Nu is er geen verdoemenis meer voor degenen die in Christus Jezus zijn. Nu is er vrede. Vrede door het bloed van het kruis. Waar de storm van Gods toorn geluwd is, waar de hitte van Gods gramschap geblust is.

Waar we *zien*: Al dat verdriet, al dat gemis, al die wegen van ontdekking...

Al die moeilijke wegen, al die stormen..., ze waren nuttig en nodig om ons harde hart te breken, om onze knieën te buigen. Om ons te leren 'glorie' te zeggen.

En om ons te leren van deze vrede te leven: van gegeven vrede, van onverdiende vrede.

De Heere zal Zijn volk zegenen met vrede.

Ook met de vrede van het gaan in de weg van Gods geboden, in heilig wandel en godzaligheid, in een leven dicht bij Gods Woord, in een leven dicht bij de Heere Zelf. Zoals Psalm 119 zingt: Die Uw wet beminnen, hebben groten vrede.

U die de Heere vreest: stil, ootmoedig, nederig, biddend...

Hopend op, verlangend naar, levend van genade...

Met uw hoop alleen gericht op het werk van de gekruiste Heere Jezus Christus...

Dit is ons deel, ons zalig lot, midden in al de stormen van het leven: *vrede*, met God.

En om die God zal ook het einde van ons leven *vrede* zijn.

Want God zal Jakobs heilig kroost, zegenen met vrede en troost.

Amen.

Slotzang Psalm 29:6:

Looft den HEERE, die wonderen werkt,

Israël, Zijn volk, versterkt;

Hem, die Jacobs heilig kroost

Zegenen zal met vrede en troost.

Waardering voor Leespreken.nl?
Steun ons project in het Midden-Oosten
"Woestijnleven Jozef"
Meer informatie via deze [link](#).
(om veiligheidsredenen via een tussenlink)
of via info@leespreken.nl